

S. M.

Kronika centralna : skład osobowy Trybunału Konstytucyjnego i jego zadania

Palestra 30/1(337), 111-112

1986

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez **Muzeum Historii Polski** w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

na przykład niepełnoletnich oraz osób, które na skutek wad fizycznych czy psychicznych same nie mogą korzystać z prawa do obrony. Adwokat udziela także bezpłatnej pomocy prawnej w sprawach alimentacyjnych lub o odszkodowania. O powszechnej dostępności pomocy prawnej w ZSRR świadczy fakt, że około 80 procent spraw karnych sądy rozpatrują z udziałem adwokatów. Oskarżony może w pełni zaufać swemu obrońcy. Artykuł 6 ustawy o adwokaturze zabrania przesłuchiwania obrońcy w charakterze świadka w sprawach dotyczących okoliczności, o których dowiedział się w trakcie wykonywania obowiązków (...)."

I dalszy fragment artykułu:

„W radzieckim kodeksie karnym obowiązuje zasada domniemania niewinności. Jej bazę prawną stanowi konstytucja ZSRR ustalająca, że nikt nie może być uznany za winnego dokonania przestępstwa, a także skazany bez wyroku sądu wydanego zgodnie z prawem. Oznacza to, iż dopóki oskarżony nie zostanie skazany, uważany jest za niewinnego. Przy tym nie musi on udowadniać swojej niewinności — jego winy powinny dowieść organy śledcze. Zgodnie z art. 185 konstytucji ZSRR oskarżonemu zapewnia się prawo do obrony. Prawo to obejmuje nie tylko możliwość korzystania z usług adwokata. Oskarżony ma prawo wiedzieć, o co się go oskarża, składać w tej sprawie wyjaśnienia, przedstawiać dowody, odwołania, zaskarżać posunięcia prokuratora, sędziego śledczego i sądu. Po zakończeniu śledztwa sędzia śledczy powinien zapoznać oskarżonego ze wszystkimi materiałami dotyczącymi sprawy.”

s. m.

KRONIKA

I. KRONIKA CENTRALNA

1.

Skład osobowy Trybunału Konstytucyjnego i jego zadania

Sejm IX kadencji powołał na posiedzeniu w dniu 12 listopada 1985 r. pierwszy w naszym systemie prawnopństwowym Trybunał Konstytucyjny, do którego kandydatury przedstawiło Prezydium Sejmu po zasięgnięciu opinii Konwentu Seniorów. Przez wybór Trybunału Konstytucyjnego została urzeczywistniona konstytucyjna dyspozycja z 1982 r. o jego utworzeniu oraz postanowienia ustawy z dnia 29 kwietnia 1985 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. Nr 22, poz. 98).

Członkowie Trybunału (prezes, wiceprezes i 10 sędziów) są wybierani na

8 lat z tym zastrzeżeniem, że co 4 lata następuje wybór połowy składu osobowego. Aby odpowiednia rotacja stała się możliwa, do pierwszego składu osobowego Trybunału Sejm wybrał połowę liczby jego członków na 4 lata, a pozostałą liczbę członków — na 8 lat. Członkami Trybunału Konstytucyjnego na okres czteroletni zostali wybrani: prezes — Alfons Klafkowski; sędziowie: Kazimierz Buchała, Natalia Gajl, Adam Józefowicz, Andrzej Kabat, Stanisław Paweł. Członkami wybranym na okres ośmioletni zostali: wiceprezes — Leonard Łukaszuk; sędziowie:

Czesław Bakalarski, Kazimierz Działocha, Henryk de Fiumel, Henryk Groszyk, Remigiusz Orzechowski.

Członkowie odebrali akty nominacyjne z rąk Marszałka Sejmu Romana Malinowskiego i złożyli na jego ręce ślubowanie w dniu 20 listopada 1985 r.

Trybunał Konstytucyjny rozpoczyna działalność z dniem 1 stycznia 1986 r. Członkowie Trybunału Konstytucyjnego stanowią pierwszy w historii Polski skład instytucji konstytucyjnej, powołanej do oceny zgodności prawa z Konstytucją (art. 33^a). Potrzeba zapewnienia tej zgodności zaczęła od pewnego czasu przeważać w doktrynie prawnej PRL, ale nie zawsze pogląd ten znajdował urzeczywistnienie w codziennej praktyce organów państwowych.

Utworzenie Trybunału Konstytucyjnego będzie umacniać zaufanie obywateli do stanowionych przez organy państwowe norm prawnych. Należy oczekiwać, że postawę sędziów Trybunału cechować będzie — jak się wyraził Marszałek Sejmu — pryncypialność, służba Konstytucji i bezwzględna troska o pełne wcielanie w życie ustanowionych przez nią zasad prawnych ustroju państwowego. „Sejm oczekuje od Trybunału — oświadczył Marszałek Sejmu — nie tylko kontroli konstytucyjności obowiązujących aktów normatywnych, ale zarazem ogólnych uwag o stanie prawa oraz informacji o aktach koniecznych do realizacji zasadniczych norm konstytucyjnych.”

s.m.

2.

Czasopismo prawnicze dla radców prawnych

W czerwcu 1985 r. ukazało się nowe czasopismo prawnicze pt. „Biuletyn Informacyjny Radców Prawnych”, firmowane przez Krajową Radę Radców Prawnych (naczelnym organem samorządu radcowskiego), którego wydawcą jest „Wydawnictwo Prawnicze”.

Z nru 1—2 „Biuletynu” wynika, że nakład czasopisma wynosi 16.025 egzemplarzy i że jest ono rozprowadzane w kolportażu zamkniętym.

Profil nowego czasopisma odpowiada potrzebom zawodowym licznej grupy

profesjonalnej radców prawnych i samorządu zawodowego. Poza częścią informacyjną „Biuletyn” zawiera uchwały organów samorządu radcowskiego, interpretację niektórych aktów normatywnych oraz nie głosowane orzecznictwo arbitrażowe i notki bibliograficzne.

Redakcji organu prasowego Krajowej Rady Radców Prawnych życzymy sukcesów.

s.m.

3.

Wizyta prawniczej delegacji chińskiej w Muzeum Adwokatury

Członek Prezydium NRA adw. Witold Bayer złożył na posiedzeniu Prezydium NRA w dniu 21 listopada 1985 r. informację, że w dniu 19.X.1985 r. de-

legacja prawnicza Chin, której towarzyszył sędzia Jerzy Kielbowicz, dyrektor Biura d/s Adwokatury i Radców Prawnych, zwiedziła Muzeum Adwo-